

Arrest

nr. 310 251 van 18 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1972.

1.2. Verzoeker dient op 18 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 5 januari 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal neemt op 27 februari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Haber Gedir-clan te behoren. U denkt geboren te zijn op [...] januari 1972 in het dorp Idoole gelegen in het district Cadaado gelegen in de provincie Galgaduud.

U komt uit een familie van nomadische herders. In de negende maand van 2008 wilden jullie zich tijdelijk vestigen op een plaats ten zuiden van Idoole toen jullie plots benaderd werden door een man van de Reer Musse-clan. Hij vroeg jullie te vertrekken omdat hij plannen had om een waterreservoir te graven op deze plek. Uw broer, A., zei dat jullie op de plek zouden blijven en zouden vertrekken zodra het op een andere plek had geregend. De man ging echter niet akkoord en er ontstond een discussie tussen uw broer en de man. Uw broer gaf de man een slag in gezicht waarop u besloot om tussen beiden te komen. Plots haalde de man echter een mes boven en verwondde u hiermee in uw gezicht en aan uw linkerhand. Als reactie hierop haalde ook uw broer een mes boven en gaf de man twee messteken. De man viel op de grond waarop u en uw broer besloten om het op een lopen te zetten. Jullie gingen naar het huis van uw oom langs vaderszijde en vertelden hem wat er was gebeurd. Uw oom ging vervolgens met een aantal clanouderen naar de familie van het slachtoffer om te gaan luisteren wat er precies gebeurd was en om tot een overeenkomst te komen met de familie van het slachtoffer.

Toen uw oom naar de familie van het slachtoffer was, besloot uw broer de woning te verlaten omdat hij wilde gaan kijken of alles in orde was met de dieren en de andere familieleden. Onderweg kwam hij de broers tegen van de man die hij had aangevallen met een mes en die ondertussen overleden bleek te zijn. Er ontstond een vuurgevecht tussen uw broer en de broers van het slachtoffer waarbij uw broer en één van de broers om het leven kwamen. Het was uw oom en de clanouderen namelijk niet gelukt om tot een overeenkomst te komen met de familie van het slachtoffer. De broers hadden toen meteen de woning verlaten omdat ze wraak wilden nemen.

Diezelfde avond en de volgende dag kwamen de verwanten van beide slachtoffers samen om hun familielid te begraven en werd er ook afgesproken tussen de beide families dat ze elkaar binnen drie dagen zouden ontmoeten. Tijdens deze bijeenkomst beschuldigde de familie van de slachtoffers u ervan de dader te zijn en zeiden dat ze u gingen vermoorden. Hierbij weigerden ze de "diya" te aanvaarden. Uw moeder was in shock waarop ze besloot om uw oom te bellen die in Zuid-Afrika woonde. Uw moeder vertelde hem wat er gebeurd was waarop hij besloot om u te helpen. U verliet Somalië de volgende dag en reisde via Kenia en Mozambique naar Zuid-Afrika waar u erkend werd als vluchteling.

In 2014 vernam u via uw familie dat de familie van de slachtoffers een klacht had ingediend tegen u bij Al-Shabaab.

Op 15 augustus 2016 huwde u in Zuid-Afrika met uw tweede echtgenote, L. O. M., en u kreeg nog twee zonen met haar, namelijk A. en A. Uw echtgenote kreeg een beurs en studeert momenteel in Italië. De kinderen verblijven bij uw zus in Mogadishu.

In 2017 besloot uw familie om Idoole te verlaten omdat ze vreesden dat de familie van de andere slachtoffers wraak zou nemen door uw oudste zoon, M., te doden. Ze reisden naar Cadaado. Aangekomen in Cadaado besloot uw echtgenote om door te reizen naar Mogadishu omdat ze het niet veilig vond in Cadaado. Eind 2021 reisden ook uw ouders met uw broer H., die ziek is, naar Mogadishu. Uw familie verblijft tot op heden in Mogadishu.

Op 15 augustus 2021 verliet u Zuid-Afrika omdat het er niet veilig was. Migranten worden er namelijk beroofd en vermoord door de lokale bevolking. U was getuige van een aanval op de winkel van een Somalische collega en bracht de politie hiervan op de hoogte. Vervolgens werd u zelf aangevallen in uw winkel. U reisde via Oeganda naar België. U kwam aan in België op 17 augustus 2021 en diende op 18 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u uw vluchtelingenkaart voor, vijf foto's en een medisch rapport.

Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door familie van de slachtoffers en vervolgd te worden door Al-Shabaab.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS.

Ten eerste moet er vastgesteld worden dat u wijzigende verklaringen aflegt aangaande de verblijfsplaats van sommige familieleden. U verklaarde namelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 december 2021 dat uw broer, H., in Cadaado woont en uw moeder en vader in Idoole (Verklaringen DVZ, vraag 13A). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat al uw familieleden in 2017 reeds Idoole hadden verlaten en naar Cadaado zijn verhuisd. Uw echtgenote reisde vervolgens meteen door naar Mogadishu. Daarnaast verklaart u bij het CGVS ook dat uw moeder en uw broer uiteindelijk als laatste zijn gearriveerd in Mogadishu in 2021 waar al uw familieleden tot op heden wonen (CGVS, p. 7 en 12). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande de verblijfsplaats van uw broer en uw moeder antwoordt u dat ze in 2017 naar Cadaado zijn verhuisd. U gevraagd wanneer ze naar Mogadishu zijn verhuisd antwoordt u plots dat u het zich niet meer exact kan herinneren: in het begin van 2022 of 2021 (CGVS, p. 12). Aangezien u beweert dat uw familieleden Idoole hebben verlaten uit vrees voor de repercussies van de familie van de twee mannen die uw broer, A., hebben gedood kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover eensluidende verklaringen aflegt (CGVS, p. 7).

Ten tweede legt u wijzigende verklaringen af over de plaats waar uw broer, A., kwam te overlijden. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat de familie van het slachtoffer A. thuis heeft aangevallen en dat A. tijdens deze aanval gedood werd. U bevond zich op dat moment in het huis van uw oom (Verklaringen DVZ, 15.12.2021, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer dat u samen met uw broer, A., na de steekpartij naar het huis van uw oom langs vaderszijde bent gegaan, maar dat uw broer de woning alleen had verlaten om te gaan controleren of alles in orde was met de dieren en de andere familieleden. Onderweg werd hij neergeschoten door de broers van het slachtoffer (CGVS, p. 15). Aangezien de feiten die uw broer heeft gepleegd de directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Somalië en de dood van uw broer een ingrijpende gebeurtenis is die uw duidelijk van slag bracht tijdens het persoonlijk onderhoud kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u ook hierover eensluidende verklaringen aflegt (CGVS, p. 15).

Tot slot legt u ook wijzigende verklaringen af over de precieze omstandigheden van uw vertrek uit uw dorp. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u niet thuis was op het moment dat uw broer werd gedood. U werd namelijk op de hoogte gebracht door uw familie over de gebeurtenissen die zich hadden afgespeeld en zij adviseerden u om niet meer terug te keren (Verklaringen DVZ, 15.12.2021, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u pas drie dagen na de begrafenis van uw broer uw dorp hebt verlaten nadat de familie van de twee mannen die uw broer had gedood u wilden doden uit wraak (CGVS, p. 15). Aangezien het hier een essentieel element van uw asielrelaas betreft kan er eveneens verwacht worden dat u hierover eensluidende verklaringen zou afleggen.

Aangaande deze wijzigende verklaringen moet er ook vastgesteld worden dat uw advocaat bij het begin van het persoonlijk onderhoud verschillende punten aanhaalde wanneer er gevraagd werd of u opmerkingen had over het interview dat u heeft gehad bij de DVZ. Hierbij bracht hij echter geen van bovenstaande elementen ter sprake. U gevraagd of u nog iets wilde toevoegen aan de opmerkingen van uw advocaat bracht u deze elementen evenmin ter sprake (CGVS, p. 5). Aangezien u uw verklaringen die u aflegde bij de DVZ hebt besproken met uw advocaat kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u bovenstaande punten ter sprake zou hebben gebracht indien u hieromtrent fouten werden genoteerd.

Verder moet er ook vastgesteld worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook tegenstrijdige verklaringen aflegde, meer bepaald over de manier waarop de praktijk van bloedwraak wordt toegepast in Somalië en specifiek in de door u voorgelegde zaak.

U gevraagd of uw familieleden nog problemen hebben gekend na uw vertrek uit Somalië antwoordt u dat ze het dorp verlaten hebben omdat ze vreesden voor het leven van uw zoon, M. (CGVS, 7). In 2012 en 2016 hebben ze namelijk bedreigingen ontvangen van de familie van de andere slachtoffers. U gevraagd naar de manier waarop uw familie bedreigd werd, antwoordt u dat het niet om fysieke bedreigingen ging. Ze zeiden namelijk tegen uw familie dat ze u zouden vermoorden als u ooit terug zou keren (CGVS, p. 13). U

uitdrukkelijk gevraagd of ze ooit iemand van uw familieleden persoonlijk bedreigd hebben antwoordt u ontkennend. Uw kinderen waren namelijk klein en er was geen familielid ten aanzien van wie ze wraak konden nemen. U gevraagd om welke reden uw familieleden alsnog beslist hadden om uw dorp en vervolgens ook Cadaado te verlaten herhaalt u opnieuw dat ze angst hadden dat uw zoon, M., die ondertussen ouder was geworden gedood zou worden uit wraak. U gevraagd of de familie van de slachtoffers ooit laten uitschijnen heeft dat ze uw zoon zouden doden uit wraak antwoordt u ontkennend. U zegt dat uw zonen nog jong waren en dat ze enkel over u spraken. U gevraagd of uw familie na 2016 nog bedreigingen heeft ontvangen antwoordt u opnieuw ontkennend. U voegt daar wel meteen aan toe dat uw familie momenteel in Mogadishu is en dat ze ook daar niet veilig zijn. U gevraagd om welke reden niet, verklaart u dat het hier om een clanprobleem gaat en dat clans overal aanwezig zijn. U expliciet gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend in Mogadishu antwoordt u ontkennend maar stelt wel dat u vreest dat ze problemen zullen krijgen (CGVS, p. 14). Aangaande deze laatste verklaring kan er opgemerkt worden dat deze vooralsnog hypothetisch is. Uw familie verblijft momenteel namelijk al zes jaar in Mogadishu zonder problemen gekend te hebben.

Terzijde moeten er aangaande bovenstaande verklaringen nog twee andere zaken worden opgemerkt. Ten eerste lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat de familieleden van de slachtoffers uitdrukkelijk tegen uw familie gezegd zou hebben dat ze u zullen vermoorden als u terug naar Somalië zou keren. Op deze manier waarschuwen ze u echter en geven ze u de kans om uzelf in veiligheid te brengen waardoor ze nooit de wraak, waarop ze zinden, zouden kunnen nemen. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u stelt dat uw familie vreesde dat ze wraak zouden nemen op uw zoon M. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat M., op het moment dat uw familie besloot om het dorp te verlaten, slechts 9 jaar oud was. Uit de achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat jonge kinderen zelden een doelwit zijn. In het algemeen zijn het hoofdzakelijk mannen tussen de 15 en 40 jaar die direct betrokken raken bij conflicten tussen clans of families.

Verder moet er ook vastgesteld worden dat bovenstaande verklaringen tegenstrijdig zijn met uw latere verklaringen waarbij u enerzijds beweert dat de familie van de twee andere slachtoffers u zouden hebben aangeduid als dader om op deze manier de toestemming te kunnen krijgen om u te doden maar u anderzijds ook zegt dat ze lieten verstaan dat ze u ook zouden vermoorden als u niet de dader zou zijn (CGVS, p. 15). U gevraagd om welke reden ze u er dan van beschuldigden dat u de dader was als ze u hoe dan ook zouden vermoorden antwoordt u dat ze dat inderdaad gezegd hebben maar dat het eigenlijk niet correct zou zijn om wraak te nemen op u aangezien u niet de dader bent. U beweert namelijk dat de Somalische cultuur voorschrijft dat de persoon die de moord gepleegd heeft gedood moet worden (CGVS, p. 18).

Aangaande deze verklaringen moet vastgesteld worden dat ze niet alleen tegenstrijdig zijn met de door u aangehaalde vrees in hoofde van uw zoon maar ook niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de achtergrondinformatie blijkt namelijk dat naar schatting meer dan 80% van alle burgerlijke zaken en strafzaken in Somalië worden beslecht via het traditionele xeer-systeem, dat door veel Somalische burgers wordt gezien als een effectief systeem dat bovendien snel is en in overeenstemming van de Shariawetgeving. Eén van de vijf basisprincipes van het xeer-systeem is de collectieve betaling van de “diya”, namelijk de bloedcompensatie wanneer er sprake is van moord, het toedienen van lichamelijke letsels, diefstal, verkrachting en smaad. Dit wil zeggen dat de betaling van de diya de collectieve verantwoordelijkheid is van de clan. Somalische clans en subclans vormen namelijk “diya-groepen”, wat betekent dat de leden verplicht zijn om gezamenlijk een schadevergoeding te betalen of kunnen ontvangen als een vorm van een sociale verzekering. Als er echter geen schadevergoeding wordt betaald, kunnen de verwanten van de persoon die gedood werd, bloedwraak nemen op de moordenaar maar ook op zijn directe mannelijke verwanten of clanleden. Deze informatie doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijkomend kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van uw broer nadat jullie toevlucht gezocht hadden in het huis van jullie oom langs vaderszijde. U verklaart namelijk dat uw broer besloot om de woning te verlaten om te gaan kijken of alles in orde was met jullie dieren en de rest van de familie, omdat hij hen niet kon bereiken (CGVS, p. 15). Deze verklaringen overtuigen echter niet en dit om twee redenen. Eerst en vooral verklaart u dat u bang was. Het was namelijk mogelijk dat als de familie van het slachtoffer zou ontdekken dat er iemand gedood was dat ze onmiddellijk wraak zouden willen nemen (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaarde u ook dat uw oom net vertrokken was om, samen met een delegatie clanouderen, naar de familie van het slachtoffer te gaan om te proberen tot een overeenkomst te komen (CGVS, p. 15 en 17). In het licht van deze verklaringen lijkt het dan ook onwaarschijnlijk dat uw broer het risico zou genomen hebben om de woning te verlaten en terug te keren naar de plaats waar de steekpartij zich had afgepeeld. U gevraagd om welke reden uw broer dit risico heeft genomen antwoordt u dat u ervan overtuigd bent dat dit geen goede beslissing was en dat het beter was geweest als hij in de woning was gebleven, maar uw broer zei dat hij de familie wilde zien en zich zou verschuilen onderweg (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij het risico beter had ingeschat en minstens zou

gewacht hebben op de terugkomst van uw oom om meer te weten te komen over de gevolgen van de door hem gepleegde daden.

Tot slot verklaart u dat u van uw familie hebt vernomen dat de familie van de slachtoffers in 2014 een klacht heeft ingediend tegen u bij Al-Shabaab (CGVS, p. 15 en 16). U gevraagd om welke reden ze een klacht hebben ingediend antwoordt u dat u gehoord hebt dat Al-Shabaab de dader probeert te vatten als er iemand vermoord wordt en dat wraak onder hun bewind niet meer mogelijk is (CGVS, p. 16 en 18). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring waarbij u beweert dat uw familie in 2017 uw dorp heeft verlaten omdat ze vreesden dat de familie wraak zou nemen op uw zoon (CGVS, p. 13). Bovendien is het opmerkelijk dat de familie van de slachtoffers tot op vandaag, 15 jaar na de feiten, er nog steeds op gebrand zou staan om specifiek u te doden. Als de familie wel degelijk wraak wilde nemen kan er redelijkerwijs verwacht worden dat zich dit al zouden gedaan hebben via andere mannelijke familie- en clanleden of akkoord zouden zijn gegaan met een bloedcompensatie. Het lijkt eerder onwaarschijnlijk dat ze na 15 jaar nog steeds zouden wachten op uw terugkeer om wraak te kunnen nemen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw vluchtelingenkaart voor, vijf foto's en een medisch rapport. Aangaande de vluchtelingenkaart en de foto's verklaart u dat u daarmee wil aantonen dat u in Zuid-Afrika hebt gewoond, wat door het CGVS niet betwist wordt. Daarnaast legt u ook een medisch rapport voor opgemaakt door uw huisarts, dokter P. P., op 7 januari 2022 waarmee u wil aantonen dat u letsels hebt opgelopen in Zuid-Afrika en in Somalië (CGVS, p. 5). Dit attest vormt echter geen bewijs van de exacte omstandigheden waarin u de fysieke letsels zou hebben opgelopen. Een arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde letsels of littekens werden ontstaan. Dit attest kan bijgevolg niets wijzigen aan bovenstaande conclusie.

Op 24 februari 2024 bezorgde u via uw advocaat opmerkingen op de noties van het persoonlijk onderhoud. Deze kunnen evenmin de beoordeling in een ander daglicht plaatsten. U formuleerde immers geen opmerkingen op de verklaringen die tot deze beoordeling hebben geleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroeverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het herooveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de

overheid gesteunde milities tegen alShabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Galgaduud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarnaar verwezen wordt in deze beslissing, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn enig middel:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de vrees tot vervolging door Al Shabaab van verzoekende partij

Zij stelt eerstens dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd op de DVZ en het gehoor op het CGVS: [...]

Verzoekende partij wenst op te merken dat zij op de DVZ amper de tijd en de kans kreeg om haar relaas te doen. Zij werd zeer kort ondervraagd over haar personalia, haar familie en haar reisroute en werd telkens onderbroken als zij meer uitleg wilde geven. Men deelde haar mee dat zij op het groot gehoor over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid uiteen te zetten, wat zij ook heeft gedaan.

Het is duidelijk dat er door de modus operandi van verwerende partij misverstanden zijn ontstaan. Dit is bijvoorbeeld het geval wat betreft de verblijfplaatsen van haar familieleden: verzoekende partij heeft verklaard dat haar familie in 2017 Idoole verlaten hebben en allen verhuisd zijn naar Cadaado. Echter, in 2021 (toen verzoekende partij haar klein gehoor had op de DVZ) waren haar ouders opnieuw terug gekeerd naar Cadaado en was haar broer in Idoole achter gebleven. Pas in 2022 zijn haar familieleden naar Mogadishu verhuisd. Verzoekende partij kent de exacte data niet gezien dit alles zich heeft afgespeeld na haar vertrek uit Somalië.

Wat betreft de omstandigheden van de moord op haar broer, die de directe aanleiding was voor verzoekende partij om haar land te verlaten, heeft verzoekende partij alles duidelijk uitgelegd op het gehoor op het CGVS: p. 14-15 CGVS [...]

De broer van verzoekende partij werd in het dorp neergeschoten door de broers van het slachtoffer. Verzoekende partij is dezelfde dag van deze gebeurtenissen weggevlucht en keerde nooit meer terug naar huis. Haar familie hield haar telefonisch op de hoogte van alle ontwikkelingen en adviseerde haar om het land te verlaten, gezien hetzelfde lot ook haar te wachten stond.

II.1.2. Verwerende partij haalt vervolgens aan dat de familie van verzoekende partij – die thans in Mogadishu verblijft – geen problemen meer zou hebben gekend en dat het gevaar aldus geweken zou zijn – quod certe non: [...]

De familie van verzoekende partij verblijft momenteel in Mogadishu, maar ze zijn er absoluut niet veilig. Verzoekende partij vreest elke seconde van de dag voor hun veiligheid en staat doodsangsten uit wat er met haar gezin en haar zoontje zou kunnen gebeuren nu hij ook ouder is.

Over haar zoon, M., stelt verwerende partij het volgende: [...]

Verzoekende partij begrijpt niet waarom het onwaarschijnlijk zou zijn dat de familieleden van het slachtoffer aan de familieleden van verzoekende partij zouden hebben gewaarschuwd dat als verzoekende partij terugkomt, zij haar zullen vermoorden. Immers, zij zijn kwaad, emotioneel en zinnen op wraak. Op zo'n moment maakt men geen rationele afweging wat wel en niet te zeggen. Zij willen bloed zien. Bloed van verzoekende partij en/of haar zoon M. Op het moment van de feiten was M. erg jong (9 jaar) en is zij gelukkig gespaard gebleven. Echter, nu hij de leeftijd van 16 heeft bereikt is verzoekende partij doodsbang dat haar zoon het slachtoffer zal worden van bloedwraak omdat zij deze wraak niet op verzoekende partij zelf kunnen uitvoeren...

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor dat er zij een diya aanbod aan de familie van de overleden, maar dat zij die geweigerd hebben: p. 15 CGVS [...]

Zij zijn uit op wraak, zien het niet als een probleem dat met de tussenkomst van de clans kan opgelost worden, en zullen niet rusten tot zij verzoekende partij (of nog erger haar zoon) vermoord hebben.

II.1.4. Verwerende partij vindt vervolgens het gedrag van haar broer vreemd en stemt het volgende: [...]

Verzoekende partij kon haar broer niet tegenhouden en kan ook niet verantwoordelijk gehouden worden voor zijn doen en laten. Dit was een bijzonder traumatische gebeurtenis en haar broer dacht ook niet rationeel na. Dit betekent niet dat de feiten en de vrees van verzoekende partij hierdoor in twijfel kunnen getrokken worden.

II.1.5. Verwerende partij stelt tenslotte het volgende: [...]

De klacht die bij Al Shabab werd ingediend, is persoonlijk tegen verzoekende partij. De familieleden van het slachtoffer hoopten dat Al Shabab verzoekende partij zou kunnen lokaliseren en vermoorden.

Het feit dat er reeds 15 jaar gepaseerd is, betekent niet dat de familie van het slachtoffer en/of Al Shabaab verzoekende partij amnestie zal bieden. Zij loopt er nog steeds gevaar.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en heeft haar ten onrechte internationale bescherming geweigerd.

Verzoekende partij vreest voor haar leven en kan onmogelijk terugkeren naar Somalië. Zij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Door haar deze te weigeren, schendt verwerende partij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Galgaduud niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij erkent dat de veiligheidssituatie in Galgaduud complex, problematisch en ernstig is. Over het algemeen blijkt uit de verschillende rapporten, dat de veiligheidssituatie in geheel Galmugdug (die regio's Mugdug en Galgaduud omvat) nog steeds zeer precair is.

Zo stelt de informatiefiche van ACLED in september 2023 het volgende over het politiek geweld in o.a. de deelstaat Galmugdug en dus ook Galgaduud: [...]

Hetzelfde rapport stelt verder vast dat hoewel Al Shabaab verdreven is voor een groot deel uit het gebied in Centraal-Somalië, de groepering erin slaagt het tempo van hun operaties te verhogen en dat zij de grootste bedreiging blijven voor de vrede, veiligheid en stabiliteit aldaar : [...]

Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij na het lezen van de landenrapporten en deze zelf te citeren kan stellen dat het veilig zou zijn voor burgers om terug te keren naar de regio Galgaduud.

II.1.7. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en ten onrechte geen geloof hecht aan het relaas van verzoekende partij.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een bloedvete waarbij de familie van het slachtoffer van een gevecht met verzoekers familie hem dreigde te vermoorden. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, omdat:

(a) er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS waarbij hij wijzigende verklaringen heeft afgelegd over (i) de verblijfplaatsen van sommige van zijn familieleden; (ii) de plaats waar zijn broer A. is overleden en (iii) de precieze omstandigheden van zijn vertrek uit zijn dorp;

(b) verzoekers advocaat tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud verschillende opmerkingen maakte over het interview bij de DVZ maar over geen enkele van de drie bovenstaande elementen iets op te merken had waarbij er kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen ter sprake zou brengen indien deze fout werden genoteerd aangezien hij zijn verklaringen bij de DVZ besproken heeft met zijn advocaat;

(c) verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop bloedwraak wordt toegepast in Somalië en specifiek in zijn geval waarbij (i) ze nooit iemand van zijn familieleden persoonlijk bedreigd hebben; (ii) verzoeker verklaarde dat de familie van de slachtoffers nooit heeft laten uitschijnen dat ze zijn zoon zouden doden uit wraak; (iii) verzoekers familie na 2016 nooit meer bedreigingen heeft ontvangen; (iv) verzoekers verklaring dat hij vreest dat zijn familie alsnog problemen zal krijgen in Mogadishu vooralsnog hypothetisch is; (v) zijn familie ondertussen al zes jaar zonder problemen in Mogadishu verblijft; (vi) het onwaarschijnlijk lijkt dat de familieleden van de slachtoffers uitdrukkelijk tegen verzoekers familie gezegd zouden hebben dat ze hem zullen vermoorden wanneer hij terugkomt naar Somalië aangezien ze op deze manier verzoeker waarschuwd en hem een kans gaven om zichzelf in veiligheid te brengen; (vii) het opmerkelijk is dat verzoeker stelde dat zijn familie vreesde dat de slachtoffers wraak zouden nemen op zijn zoon M. aangezien uit de beschikbare informatie van het CGVS blijkt dat jonge kinderen zelden een doelwit zijn en (viii) verzoekers initiële verklaringen dat de families van de twee andere slachtoffers hem ook zouden vermoorden indien hij niet de dader was, tegenstrijdig zijn met zijn latere verklaringen waar hij stelde dat de familie van de twee andere slachtoffers hem zouden hebben aangeduid als dader om op die manier toestemming te krijgen om hem te doden;

(d) verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door hem aangehaalde vrees voor zijn zoon en met de informatie waarover het CGVS beschikt waarbij uit de beschikbare informatie blijkt dat naar schatting meer dan tachtig procent van alle burgerlijke zaken en strafzaken in Somalië worden beslecht via het traditionele xeer-systeem en volgens dat systeem, als er geen schadevergoeding wordt betaald, de familieleden van de persoon die gedood werd niet alleen bloedwraak kunnen nemen op de moordenaar maar ook op zijn directe mannelijke verwanten en clanleden;

(e) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het gedrag van verzoekers broer nadat hij en verzoeker hun toevlucht hadden gezocht in het huis van hun oom langs vaderszijde waarbij (i) verzoekers verklaring dat zijn broer besloot om de woning te verlaten om te gaan kijken of alles in orde was met zijn dieren en de rest van de familie, niet kan overtuigen; (ii) het onwaarschijnlijk lijkt dat zijn broer het risico zou hebben genomen om de woning te verlaten en terug te keren naar de plaats van de steekpartij aangezien verzoeker verklaarde dat hij bang was omdat het mogelijk was dat de familie van het slachtoffer zou ontdekken dat hij dood was en direct wraak zou willen nemen en stelde dat zijn oom net vertrokken was om met een delegatie clanouderen naar de familie van het slachtoffer te gaan om een overeenkomst te sluiten; (iii) verzoeker geen afdoende verklaring biedt waarom zijn broer zo'n risico zou nemen en (iv) er redelijkerwijs verwacht kan worden dat verzoekers broer het risico beter zou hebben ingeschat en minstens gewacht zou hebben op de terugkomst van zijn oom om meer te weten te komen over de gevolgen van zijn daden;

(f) verzoeker verklaarde dat de familie van de slachtoffers in 2014 een klacht had ingediend bij Al-Shabaab en stelde dat bloedwraak onder hun bewind niet meer mogelijk is, wat tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring dat zijn familie in 2017 het dorp Idoole heeft verlaten omdat ze vreesden dat er wraak zou worden genomen op verzoekers zoon;

(g) het onwaarschijnlijk lijkt dat de familie van het slachtoffer na vijftien jaar nog steeds zou wachten op verzoekers terugkeer om wraak te nemen waarbij er redelijkerwijs verwacht kan worden dat als de familie wraak wilde nemen ze dit al gedaan zouden hebben via andere mannelijke familie- en clanleden of akkoord zouden zijn gegaan met de bloedcompensatie;

(h) verzoekers vluchtelingenkaart en de foto's die hij neerlegt enkel aantonen dat hij in Zuid-Afrika gewoond heeft, wat niet betwist wordt;

(i) het medisch rapport van zijn huisarts waarmee verzoeker wil aantonen dat hij letsels heeft opgelopen in Zuid-Afrika en Somalië geen bewijs vormt van de exacte omstandigheden waarin hij de fysieke letsels zou hebben opgelopen.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van

het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Verzoeker stelt ter verschoning van de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS dat hij bij de DVZ amper de tijd en de kans kreeg om zijn relaas te doen. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat het verhoor bij de DVZ in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt, waarbij verzoekers zeer kort ondervraagd worden en telkens worden onderbroken wanneer zij meer uitleg willen geven, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft aangegeven dat zijn advocaat alle opmerkingen die hij had bij het gehoor bij de DVZ heeft gezegd en dat hij bij de DVZ alle belangrijkste elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Somalië (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 5). Ook uit het verslag van het gehoor bij de DVZ blijkt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Somalisch en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2). Verzoeker kan zich dan ook niet op de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ beroepen om de vaststellingen aangaande de tegenstrijdigheden over de verblijfplaatsen van sommige van zijn familieleden, de plaats waar zijn broer A. is overleden en de precieze omstandigheden van zijn vertrek uit Somalië, te vergoelijken. Verzoeker stelt verder dat er misverstanden zijn over de verblijfplaatsen van zijn familieleden en dat hij de exacte data van de verschillende verhuizingen niet kent omdat hij zich toen al niet meer in Somalië bevond. Hij stelt dat zijn familie in 2017 Idoole verlaten heeft en naar Cadaado verhuisde. In 2021 zouden zijn ouders teruggekeerd zijn naar Cadaado en is zijn broer achtergebleven in Idoole. Pas in 2022 zouden al zijn familieleden naar Mogadishu zijn verhuisd. Deze verklaringen komen echter niet overeen met wat verzoeker verklaarde bij de DVZ en bij het CGVS. Door drie keer verschillende verblijfplaatsen op te geven voor sommige van zijn familieleden, rijzen er ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij volhardt in zijn verklaringen betreffende de plaats waar zijn broer werd gedood. Door louter te volharden in één versie van de feiten slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij hierover wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS.

4.1.6. Wat betreft het gedrag van verzoekers broer na de moord, stelt verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de handelingen van zijn broer. Volgens hem dacht zijn broer na de moord niet meer rationeel na. In deze benadrukt de Raad dat de ongelooftwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker brengt immers geen enkel dienstig argument aan tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat: *"Bijkomend kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij het gedrag van uw broer nadat jullie toevlucht gezocht hadden in het huis van jullie oom langs vaderszijde. U verklaart namelijk dat uw broer besloot om de woning te verlaten om te gaan kijken of alles in orde was met jullie dieren en de rest van de familie, omdat hij hen niet kon bereiken (CGVS, p. 15). Deze verklaringen overtuigen echter niet en dit om twee redenen. Eerst en vooral verklaart u dat u bang was. Het was namelijk mogelijk dat als de familie van het slachtoffer zou ontdekken dat er iemand gedood was dat ze onmiddellijk wraak zouden willen nemen (CGVS, p. 16). Daarnaast verklaarde u ook dat uw oom net vertrokken was om, samen met een delegatie clanouderen, naar de familie van het slachtoffer te gaan om te proberen tot een overeenkomst te komen (CGVS, p. 15 en 17). In het licht van deze verklaringen lijkt het dan ook onwaarschijnlijk dat uw broer het risico zou genomen hebben om de woning te verlaten en terug te keren naar de plaats waar de steekpartij zich had afgepeeld. U gevraagd om welke reden uw broer dit risico heeft genomen antwoordt u dat u ervan overtuigd bent dat dit geen goede beslissing was en dat het beter was geweest als hij in de woning was gebleven, maar uw broer zei dat hij de familie wilde zien en zich zou verschuilen onderweg (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij het risico beter had ingeschat en minstens zou gewacht hebben op de terugkomst van uw oom om meer te weten te komen over de gevolgen van de door hem gepleegde daden."*

4.1.7. De commissaris-generaal motiveert verder op goede gronden dat: *"Verder moet er ook vastgesteld worden dat bovenstaande verklaringen tegenstrijdig zijn met uw latere verklaringen waarbij u enerzijds beweert dat de familie van de twee andere slachtoffers u zouden hebben aangeduid als dader om op deze manier de toestemming te kunnen krijgen om u te doden maar u anderzijds ook zegt dat ze lieten verstaan dat ze u ook zouden vermoorden als u niet de dader zou zijn (CGVS, p. 15). U gevraagd om welke reden ze u*

er dan van beschuldigten dat u de dader was als ze u hoe dan ook zouden vermoorden antwoordt u dat ze dat inderdaad gezegd hebben maar dat het eigenlijk niet correct zou zijn om wraak te nemen op u aangezien u niet de dader bent. U beweert namelijk dat de Somalische cultuur voorschrijft dat de persoon die de moord gepleegd heeft gedood moet worden (CGVS, p. 18).

Aangaande deze verklaringen moet vastgesteld worden dat ze niet alleen tegenstrijdig zijn met de door u aangehaalde vrees in hoofde van uw zoon maar ook niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit de achtergrondinformatie blijkt namelijk dat naar schatting meer dan 80% van alle burgerlijke zaken en strafzaken in Somalië worden beslecht via het traditionele xeer-systeem, dat door veel Somalische burgers wordt gezien als een effectief systeem dat bovendien snel is en in overeenstemming van de Shariawetgeving. Eén van de vijf basisprincipes van het xeer-systeem is de collectieve betaling van de “diya”, namelijk de bloedcompensatie wanneer er sprake is van moord, het toedienen van lichamelijke letsels, diefstal, verkrachting en smaad. Dit wil zeggen dat de betaling van de diya de collectieve verantwoordelijkheid is van de clan. Somalische clans en subclans vormen namelijk “diya-groepen”, wat betekent dat de leden verplicht zijn om gezamenlijk een schadevergoeding te betalen of kunnen ontvangen als een vorm van een sociale verzekering. Als er echter geen schadevergoeding wordt betaald, kunnen de verwanten van de persoon die gedood werd, bloedwraak nemen op de moordenaar maar ook op zijn directe mannelijke verwanten of clanleden. Deze informatie doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Met te stellen dat hij aan de familie van de overledene een ‘diya’ of bloedcompensatie heeft aangeboden maar deze geweigerd werd omdat zij louter uit zijn op wraak, gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de familie van de overledene niet alleen bloedwraak kan nemen op de moordenaar maar ook op zijn directe mannelijke verwanten of clanleden. Dat de familie die betrokken is bij de bloedwraak na zestien jaar nog altijd geen wraak heeft genomen op zijn directe mannelijke familieleden of clanleden en ook nog altijd geen bloedcompensatie heeft gevraagd, doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Immers als de familie werkelijk zo op wraak belust zou zijn, zoals verzoeker voorhoudt en ze daarom de aangeboden ‘diya’ weigerde, kan er verwacht worden dat ze ondertussen hun wraak wel zouden hebben uitgevoerd op een ander aanwezig mannelijk familielid of clanlid of de ‘diya’ alsnog zouden hebben aanvaard.

4.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: “U gevraagd of uw familieleden nog problemen hebben gekend na uw vertrek uit Somalië antwoordt u dat ze het dorp verlaten hebben omdat ze vreesden voor het leven van uw zoon, M. (CGVS, 7). In 2012 en 2016 hebben ze namelijk bedreigingen ontvangen van de familie van de andere slachtoffers. U gevraagd naar de manier waarop uw familie bedreigd werd, antwoordt u dat het niet om fysieke bedreigingen ging. Ze zeiden namelijk tegen uw familie dat ze u zouden vermoorden als u ooit terug zou keren (CGVS, p. 13). U uitdrukkelijk gevraagd of ze ooit iemand van uw familieleden persoonlijk bedreigd hebben antwoordt u ontkennend. Uw kinderen waren namelijk klein en er was geen familielid ten aanzien van wie ze wraak konden nemen. U gevraagd om welke reden uw familieleden alsnog beslist hadden om uw dorp en vervolgens ook Cadaado te verlaten herhaalt u opnieuw dat ze angst hadden dat uw zoon, M., die ondertussen ouder was geworden gedood zou worden uit wraak. U gevraagd of de familie van de slachtoffers ooit laten uitschijnen heeft dat ze uw zoon zouden doden uit wraak antwoordt u ontkennend. U zegt dat uw zonen nog jong waren en dat ze enkel over u spraken. U gevraagd of uw familie na 2016 nog bedreigingen heeft ontvangen antwoordt u opnieuw ontkennend. U voegt daar wel meteen aan toe dat uw familie momenteel in Mogadishu is en dat ze ook daar niet veilig zijn. U gevraagd om welke reden niet, verklaart u dat het hier om een clanprobleem gaat en dat clans overal aanwezig zijn. U expliciet gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend in Mogadishu antwoordt u ontkennend maar stelt wel dat u vreest dat ze problemen zullen krijgen (CGVS, p. 14). Aangaande deze laatste verklaring kan er opgemerkt worden dat deze vooralsnog hypothetisch is. Uw familie verblijft momenteel namelijk al zes jaar in Mogadishu zonder problemen gekend te hebben.

Terzijde moeten er aangaande bovenstaande verklaringen nog twee andere zaken worden opgemerkt. Ten eerste lijkt het eerder onwaarschijnlijk dat de familieleden van de slachtoffers uitdrukkelijk tegen uw familie gezegd zou hebben dat ze u zullen vermoorden als u terug naar Somalië zou keren. Op deze manier waarschuwen ze u echter en geven ze u de kans om uzelf in veiligheid te brengen waardoor ze nooit de wraak, waarop ze zinden, zouden kunnen nemen. Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u stelt dat uw familie vreesde dat ze wraak zouden nemen op uw zoon M. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat M., op het moment dat uw familie besloot om het dorp te verlaten, slechts 9 jaar oud was. Uit de achtergrondinformatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat jonge kinderen zelden een doelwit zijn. In het algemeen zijn het hoofdzakelijk mannen tussen de 15 en 40 jaar die direct betrokken raken bij conflicten tussen clans of families.” Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat zijn familie niet veilig is in Mogadishu. Met deze blote bewering die hij niet staft met concrete elementen, slaagt verzoeker er echter niet in afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal. De Raad wijst er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat zijn familie al zes jaar zonder problemen in Mogadishu kan verblijven. Dit doet twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees. Verzoeker stelt verder dat de slachtoffers hem hebben gewaarschuwd dat ze hem gingen vermoorden omdat zij op dat moment kwaad en emotioneel waren

en niet rationeel nadachten over wat ze wel en niet konden zeggen. Dat de familie emotioneel zou zijn, verklaart niet waarom ze hem zo makkelijk zouden laten ontsnappen, zeker gelet op het feit dat ze de bloedcompensatie niet hebben aanvaard en graag wraak wilden nemen op verzoeker. Vervolgens stelt verzoeker dat ze zijn zoon gespaard hebben op het moment van de feiten in 2012 omdat hij toen nog maar negen jaar was, maar dat nu zijn zoon de leeftijd van zestien jaar heeft bereikt, hij doodsbang is dat hij wel slachtoffer zal worden van de bloedvete waarin verzoeker verwickeld is. De Raad wijst er eerst op dat verzoekers zoon negen jaar was op het moment dat zijn familie het dorp Idoole verliet en niet negen jaar op het moment van de feiten in 2012 die geleid hebben tot de bloedwraak. De Raad wijst er verder op dat verzoeker ook verklaarde dat zijn familie reeds jarenlang geen problemen heeft gekend in Mogadishu, zodat de commissaris-generaal terecht stelde dat de vrees van verzoeker voor zijn zoon louter hypothetisch is. Bovendien benadrukt de Raad andermaal dat uit de landeninformatie blijkt dat bloedwraak kan worden uitgeoefend op elk mannelijk familielid en/of clanlid, zodat het geenszins duidelijk is waarom de familie van het slachtoffer zich niet reeds zouden hebben gericht tot een ander mannelijk persoon en integendeel jarenlang zouden wachten tot verzoekers zoon oud genoeg is om mee betrokken te worden in het conflict. Indien de familie dermate gebrand was op het uitoefenen van de bloedwraak, is het geenszins aannemelijk dat zij intussen reeds zestien jaar hebben laten verstrijken, zonder daadwerkelijk over te gaan tot deze bloedwraak. Verzoeker (of zijn zoon) zijn geenszins de enige mogelijke adressanten van deze wraak.

4.1.9. Wat betreft de klacht van de familie bij Al-Shabaab, stelt verzoeker dat de klacht tegen hem persoonlijk was waarbij de familieleden hoopten dat Al-Shabaab verzoeker zouden kunnen lokaliseren en vermoorden. De Raad wijst erop dat verzoeker met dit betoog er niet in slaagt afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat: *“Tot slot verklaart u dat u van uw familie hebt vernomen dat de familie van de slachtoffers in 2014 een klacht heeft ingediend tegen u bij Al-Shabaab (CGVS, p. 15 en 16). U gevraagd om welke reden ze een klacht hebben ingediend antwoordt u dat u gehoord hebt dat Al-Shabaab de dader probeert te vatten als er iemand vermoord wordt en dat wraak onder hun bewind niet meer mogelijk is (CGVS, p. 16 en 18). Deze verklaring is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring waarbij u beweert dat uw familie in 2017 uw dorp heeft verlaten omdat ze vreesden dat de familie wraak zou nemen op uw zoon (CGVS, p. 13). Aangezien verzoeker zelf verklaart dat bloedwraak niet mogelijk is onder Al-Shabaab bewind, is het geenszins aannemelijk dat verzoekers familie de nood voelden om het dorp te verlaten uit vrees voor deze bloedwraak. Verzoeker verduidelijkt niet hoe deze voorgehouden vrees voor bloedwraak tezamen kan bestaan met de vaststelling dat de familie van het slachtoffer zich hebben gericht naar Al-Shabaab, onder wiens bewind de bloedwraak niet langer mogelijk zou zijn.*

4.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.11. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, treedt de Raad de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan bij, die in de bestreden beslissing kan worden gelezen en die door verzoeker onbesproken wordt gelaten.

4.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Somalië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de regio Galgaduud, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie aldaar dient beoordeeld te worden.

4.2.3. De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie: *“Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.*

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de “loutere aanwezigheid” ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale

strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert mortieraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

4.2.4. Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie bij die deze beoordeling doorprijkt. Verzoeker beperkt zich tot het bijbrengen van dezelfde landeninformatie omtrent de algemene veiligheidssituatie in Somalië en informatie die in lijn ligt met de bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker gaat niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

4.2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouds kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS

N. DENIES